

[Formanden]

dagsordensforslag: (se foran). Jeg skal lade dette ændringsforslag indgå i forhandlingen.

Wilhelm (VS):

Den forespørgsel, som VS er part i her, har tre led. For det første omstændighederne omkring udvisningen, for det andet, hvilke garantier regeringen havde opnået for den udviste sikkerhed, og for det tredje, hvilke konsekvenser denne sag skal have. Jeg skal forsøge at tage dem et for et for klarhedens skyld.

Med hensyn til omstændighederne omkring udvisningen er det værd at erindre om, at denne udvisning fandt sted, få dage før folketinget trådte sammen i augustsamlingen, at den fandt sted, uden at den pågældendes sagfører havde haft mulighed for at kontakte sin klient, af udvisningen ved den måde, den foregik på, indeholdt et klart brud på løftet om en orientering af retsudvalget, at udvisningen skete med nogle alvorlige, uprøvede sigtelser hængende over hovedet på den udviste, som han ikke fik lejlighed til at forsvare sig imod, at den blev effektueret på, en måde, der snarere ligner en udlevering, og at den i øvrigt bagefter er ledsaget af en skærpe af sigtelserne, som han heller ikke har haft mulighed for at forsvare sig imod, og som kan skade ham alvorligt.

I forbindelse med udvisningsbeslutningen og effektueringen har regeringen især knyttet kommentarer til to ting. Den ene er ombudsmandens redegørelse fra maj måned, og den anden er den europæiske menneskerettighedskommissionens udtalelse, også fra begyndelsen af maj. Jeg mener, at begge disse ting er blevet misbrugt, er blevet citeret af regeringen på måder, der kun kan betegnes som citatfusk, og her i forbindelse med omstændighederne ved udvisningen er vi ved den første af disse to helt centrale ting, nemlig ombudsmandens redegørelse og den måde, regeringen har brugt denne redegørelse på.

Jeg vil først sige, at jeg nok finder, at ombudsmandens redegørelse er yderst kritisabel. Ombudsmanden blev spurgt om og behøvede kun at svare på, hvorvidt udvisningen var tilladt efter gældende lov. Det havde været en enkel sag at svare, at som udlændingeloven ser ud, var regeringen i sin ret – vi kan diskutere, om den var i sin gode ret, men i

hvert fald i sin juridiske ret – til at udvise, idet der nemlig så at sige ikke kræves noget som helst for at udvise.

Det, jeg finder yderst kritisabelt – og jeg vil indrømme, at jeg er forbløffet over ombudsmandens handling i denne sag sammenlignet med, hvad vi ellers har set ham lave, og det vil få os til til næste år, når beretningen fra ombudsmanden kommer til at indeholde denne sag, ikke at acceptere hans beretning – det, jeg finder kritisabelt, er, at han på et ensidigt grundlag, nemlig alene politiets materiale, og uden overhovedet at give den anden part mulighed for at udtale sig, udbredte sig om sigtelsernes større eller mindre berettigelse, om sandsynligheden for skyld osv. osv., altså nogle alvorlige ting, der kun kunne gøre det vanskeligere for den person, det drejer sig om.

Den kritik mener jeg ikke vi kan lade ligge, på trods af at ombudsmanden i andre sammenhænge med udlændingeloven mere generelt har haft en anderledes konstruktiv funktion.

Men når det er overstået med kritikken af ombudsmandens redegørelse, er det nødvendigt alligevel at sige, at hans redegørelse er blevet misbrugt af regeringen. Regeringen har hængt sig meget op på, at man havde en slags basis i ombudsmandens redegørelse, når man insisterede på at udvise, og påstod, at sagen var vel undersøgt osv. Sagen er ikke vel undersøgt. Andre har her i dag fremdraget den centrale konklusion i ombudsmandens redegørelse, som ikke giver belæg for noget som helst i den retning.

Men hvad der endnu ikke har været fremdraget, er ombudsmandens klare udtalelser i forbindelse med regeringens misbrug af hans redegørelse, nemlig i det interview, han gav til dagbladet Information den 12. oktober i år, hvor han direkte bliver spurgt:

»Føler De Dem korrekt anvendt i justitsministeriets pressemeddelelse af 19. august?«

Hertil svarer ombudsmanden:

»Jeg mener, at der ikke er kongruens mellem alle dele af pressemeddelelsen og min redegørelse.«

Jeg mener, at der ikke er kongruens, altså at der ikke er belæg for de ting, man påstår i pressemeddelelsen, hvis man vil hægte det op på ombudsmandens redegørelse. Han nægter at gå nærmere ind på, hvor der ikke er kongruens, men siger, at det kan enhver jo se,